

XXII.

Въ единъ Протестански храмъ.

17/29 октомврия, недѣля.

Приатели бѣха ни съобщили отъ два-три деня по-напрѣдъ, че тоя день щѣлъ да говори въ французския протестантски храмъ S-t Martin le Grand по българскитѣ работи краснорѣчивиятъ французски пасторъ г-нъ Догаръ (Dogard). Съ него ние бѣхме се запознали въ едно отъ честитѣ събрания, на които бѣхме канени, и той ни бѣ говорилъ наистина съ пламенно краснорѣчие за вѣчнитѣ принципи на правдата, на свободата и на хуманността — права, свобода и хуманность, които, споредъ него, трѣба всѣкога да се поддържатъ и защищаватъ отъ всички свѣтли умове, а тѣй сжщо и отъ ония християнски държави, които се хвалятъ, че стоятъ на чело на цивилизацията, каквато е, ни казваше, и Англия. По всичко това ние съ нетърпѣние се упжтихме тоя день къмъ поменатия храмъ, дѣто се чете и проповѣдва на французски за французскитѣ протестанти въ Лондонъ. Пасторътъ, обаче, Догаръ го нѣмаше тукъ. Той, за голѣмо наше съжаление, билъ неразположенъ и нѣмало да дойде, та за това и нѣмало да се говори по българскитѣ работи. На негово мѣсто служеше другарътъ му, сжщо французинъ и на французски. Доста любопитна и поучителна бѣше неговата проповѣдь; нейниятъ прѣдметъ, обаче, не бѣха българскитѣ работи, а духовното, непрѣкъснато и постепенно възраждане на християнина, духовно възраждане съвсѣмъ различно отъ онова чрѣзъ кръщението. Съ напрегнато внимание изслушахъ азъ тази проповѣдь, поводъ за която бѣше зелъ отъ токо-що прочетеното Евангелие отъ Иоана, глава третя, стихъ 1-22, въ свѣръзка съ глава седма, стихъ